

GUNASEKARAN A/L BUCHIA

lwn.

PENDAKWA RAYA

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, IPOH
DATO' A. HAMID EMBONG PK
[RAYUAN JENAYAH NO. 51-15-94]
5 NOVEMBER 1994

UNDANG-UNDANG LALULINTAS: Kemalangan maut - Memandu di dalam keadaan bahaya - Unsur-unsur kesalahan - Seksyen 34(A)(1) Ordinan Lalulintas No. 49/58 - Simati tidak dikenalpasti - Pegawai perubatan yang menyediakan laporan post mortem tidak dipanggil sebagai saksi - Faedah kesangsian kepada tertuduh - Samada pembelaan patut dipanggil.

PROSEDUR JENAYAH: Rayuan - Perayu disabit dan dihukum di bawah s. 34(A)(1) RTO 49/58 - Kes disambung bicara - Majistret ditukarkan - Perintah oleh Mahkamah Agung untuk mendengar kes *de novo* - Majistret baru memilih untuk bertindak atas keterangan yang dirakamkan oleh Majistret pertama - Seksyen 261 Kanun Acara Jenayah - Samada Majistret baru ada budi bicara untuk menyambung kes tanpa mendengar semula keterangan saksi-saksi penting - Samada keputusan Majistret teratur - Samada perayu diprejudiskan.

Perayu merayu terhadap sabitan dan hukuman yang dijatuhkan oleh Mahkamah Majistret pada 31 January 1994 ke atasnya bagi kesalahan di bawah s. 34(A)(1) Ordinan Lalulintas No. 49/58 iaitu memandu kenderaannya di atas jalanraya dengan keadaan merbahaya kepada orang awam sehingga menyebabkan kematian seorang budak.

Perbicaraan kes ini bermula pada 23 December 1991 di hadapan Majistret dan keterangan tiga orang saksi pendakwa termasuk penunggang basikal yang terlibat, iaitu ibu simati (PW2) dan pegawai penyiasat (PW3) telah dirakamkan. Pada tarikh sambung bicara Majistret telah ditukar dan walaupun diberitahu oleh kedua-dua pihak bahawa 'kes telah *de novo* atas arahan Mahkamah Agung', Majistret baru telah membuat keputusan untuk meneruskan dengan perbicaraan kes di bawah s. 261 Kanun Acara Jenayah (KAJ). Setelah pihak pendakwa menutup kesnya, perayu dipanggil untuk membela dirinya tetapi perayu memilih untuk berdiam diri dan seterusnya didapati bersalah dan dijatuh hukuman.

Di rayuan ini, peguambela perayu menegaskan bahawa terdapat beberapa percanggahan penting dalam keterangan PW2 dan juga terdapat kepincangan terhadap laporan post mortem (P6) iaitu identiti simati tidak dikenalpasti kerana tiada catitan disebut di dalam laporan bahawa simati telah dicamkan kepada pegawai perubatan yang menjalankan bedah siasat. Pihak pendakwa telah mencuba setelah kes pendakwaan ditutup untuk memanggil pegawai yang menyediakan P6 tetapi permohonan itu telah dibantah oleh peguambela perayu dan kemudian ditolak oleh Majistret.

Soalan-soalannya adalah samada keputusan Majistret untuk menyambung perbicaraan kes tanpa mendengar semula keterangan saksi-saksi penting adalah teratur dan samada perayu seharusnya dipanggil untuk membela dirinya.

a Diputuskan:

[1] Soalannya di sini bukan tertumpu kepada samada keterangan PW2 boleh dipercayai atau tidak tetapi kepada penilaian maximum terhadap keterangannya. PW2 merupakan saksi utama pendakwa dalam membuktikan elemen pertuduhan dan keperluan ini merupakan prinsip penentuan kes pendakwaan. PW2 telah memberi keterangan yang dikatakan oleh peguambela berseliput dengan percanggahan material setelah empat setengah tahun kejadian itu berlaku.

b

Keterangan tersebut tidak disokong oleh keterangan bebas yang lain. Bahkan lapuran polis juga tidak dibuat oleh PW2. Bersabit dengan keterangan PW2 tersebut, Mahkamah tidak nampak bagaimana Majistret dalam kes ini dapat memberi penilaian maximum tersebut, memandangkan bahawa keterangan itu dirakamkan oleh Majistret pertama.

[2] Budibicara yang hendak dilaksanakan di bawah s. 261 KAJ hendaklah dilaksanakan sebagai satu pengecualian iaitu dalam keadaan luar biasa sahaja patut digunakan budibicara

c

untuk menyambung sesuatu perbicaraan yang telah dimulakan terdahulu oleh seorang Majistret lain tanpa mendengar semula saksi-saksi penting yang telah memberi keterangan dengan mengambil kira agar keputusan yang dibuat tidak mendatangkan prejudis terhadap tertuduh.

d

[3] Untuk merakam semula keterangan PW2, seorang pemastautin tempatan dan PW3 tidak menimbulkan apa-apa masalah. Malahan, oleh kerana keterangan PW2 merupakan tunjang kepada keputusan Majistret, maka keperluan bagi beliau mendengar semula keterangannya serta melihat dan menilai PW2 sendiri adalah sangat penting dan kegagalan berbuat demikian, telah mendatangkan prejudis kepada perayu. Oleh itu, keputusan Majistret untuk menyambung perbicaraan adalah tidak tepat dan perayu tidak seharusnya dipanggil untuk membela dirinya.

e

[4] Oleh kerana P6 bukan merupakan satu lapuran yang telah disediakan sendiri oleh pegawai yang menjalankan bedah siasat, maka amatlah penting bagi keterangan sekunder ini dijelaskan oleh pegawai yang menyediakannya. Kegagalan pihak pendakwa untuk memanggil saksi ini, malah tidak juga menawarkannya kepada perayu telah menimbulkan keraguan terhadap kes pendakwaan. Identiti simati merupakan satu bahan penting bagi pertuduhan di bawah s. 34(A)(1) Ordinan Lalulintas.

f

[Rayuan dibenarkan dan sabitan ke atas perayu diketepikan].

Kes-kes yang dirujuk:

Ramiah v. Public Prosecutor [1972] 2 MLJ 258 (*dirujuk*)

Khoo Hi Chiang v. PP [1994] 2 CLJ 151 (*dirujuk*)

Public Prosecutor v. Kulasingam [1974] 2 MLJ 26 (*dirujuk*)

Teay Wah Cheong v. Public Prosecutor [1964] 30 MLJ 21 (*dirujuk*)

g

Chong Kwee Hian v. Public Prosecutor [1948] 14 MLJ 191 (*dirujuk*)

Mohamed Idris bin Haji Mohamed Said v R [1949] 15 MLJ 31(*dirujuk*)

Public Prosecutor v. Lin Lian Chen [1990] 2 CLJ 1020 (*diikuti*)

Public Prosecutor v. Phon Nam [198] 3 MLJ 415 (*dirujuk*)

Perundangan yang dirujuk:

Kanun Acara Jenayah, ss. 261, 425

h

Ordinan Lalulintas, s. 34(A)(1)

Bagi pihak perayu - V. T. Singam; T/n. V.T. Singam & Co.

Bagi pihak penentang - Murtazadi bin Amran, TPR

i

PENGHAKIMAN

A. Hamid Embong PK:

Rayuan yang dibicarakan pada 4 November 1994 ini adalah terhadap sabitan dan hukuman yang dijatuhkan oleh Mahkamah Majistret Teluk Intan pada 31 Januari 1994 ke atas perayu bagi satu kesalahan di bawah s. 34(A)(1) RTO 49/58 atas pertuduhan berikut:

Bahawa kamu pada 23 Jun 1987 disekitar pukul 11.40 pagi dibatu 16 1/2 Jalan Bagan Datoh di Daerah Hilir Perak, di Negeri Perak Darul Ridzuan, sebagai pemandu m/lori No. JT 4595 telah memandu kenderaan tersebut di atas jalan raya dengan keadaan merbahaya kepada orang ramai sehingga menyebabkan kematian kepada Mohd. Fauzi bin Haji Abdul Rahman umur 6 tahun, oleh itu kamu telah melakukan kesalahan dibawah s. 34(A)(1) RTO 49/58 dan boleh dihukum dibawah peruntukan yang sama.

Sebagai latarbelakang saya perhatikan daripada nota keterangan bahawa kes ini telah ditetapkan perbicaraan buat pertama kali pada 28 September 1990 dan setelah empat kali penangguhan dibenarkan perbicaraan bermula pada 23 Disember 1991. Pada hari itu YA Majistret (Majistret pertama) telah merakamkan keterangan tiga orang saksi pendakwa, termasuk penunggang basikal yang terlibat dalam kemalangan dengan perayu laitu ibu kepada simati yang membonceng basikalnya (PW2), dan pegawai penyiasat kes (PW3). Pada tarikh sambung bicara, 26 Februari 1992 perbicaraan telah tidak dapat dijalankan oleh kerana Majistret pertama telah ditukarkan. Pada tarikh sebutan seterusnya 17 Jun 1992, Encik V.T. Singam peguambela perayu memaklumkan kepada Mahkamah bahawa 'kes telah *de novo* atas arahan Mahkamah Agung. Mahkamah menetapkan 28 November 1992 sebagai tarikh bicara baru. Pada tarikh tersebut pegawal pendakwa pula memberitahu Mahkamah bahawa kes telah '*de novo*'. Walaubagaimanapun Majistret yang arif telah membuat keputusan agar perbicaraan bagi kes ini disambung di bawah s. 261 Kanun Acara Jenayah (KAJ). Setelah beberapa penangguhan lagi kes ini telah disambung bicara oleh Majistret (kedua) pada 4 September 1993. Pihak pendakwa telah memanggil lima orang lagi saksi sebelum menutup kesnya.

Di akhir kes pendakwa, Encik V.T. Singam telah berhujah dengan panjang lebar terhadap kecacatan kes pendakwa dan menggesa Mahkamah supaya tidak memanggil perayu membela diri. Majistret yang arif walaubagaimana pun telah memanggil perayu untuk membela dirinya. Perayu telah memilih untuk berdiam diri setelah dijelaskan tentang haknya. Dia kemudian telah didapati beralah, disabit dan dihukum denda sebanyak RM3,000 atau 6 bulan penjara jika denda gagal dibayar.

Dihadapan saya, peguambela bijaksana telah berhujah menggunakan beberapa alasan yang pada umumnya sama digunakan dalam hujahnya dihadapan Majistret yang arif untuk menyatakan bahawa perayu tidak seharusnya dipanggil untuk pembelaan. Saya tidak bercadang membuat ulasan dan memberi pandangan terhadap kesemua alasan yang telah dikemukakan bagi pihak perayu. Memadailah jika penghakiman ini dihadkan kepada beberapa isu terpenting sahaja, yang berlandaskan keterangan saksi serta latarbelakang perbicaraan kes ini sendiri.

Jelas daripada penghakimannya, sabitan yang dijatuhkan oleh Majistret yang arif terhadap perayu, adalah berlandaskan kepada penilaian yang dibuat terhadap keterangan PW2 iaitu ibu simati yang menunggang basikal yang dibonceng oleh simati. Peguambela perayu berpendirian bahawa terdapat beberapa percanggahan penting yang material dalam keterangan PW2 sendiri. Tidak perlulah saya huraikan satu persatu apa percanggahan yang disebutkan. Memadai sahaja jika dikatakan bahawa percanggahan tersebut memberi kesan yang mendalam terhadap intipati pertuduhan itu sendiri. Pertuduhan dibawah seksyen ini memerlukan

- a** pembuktian dua elemen seperti ditegaskan oleh Raja Azlan Shah J (Paduka Seri pada masa itu) dalam kes terkemukanya *Ramiah v. Public Prosecutor* [1972] 2 MLJ 258 iaitu:

“First, there must be a situation created by the accused which, viewed objectively, is dangerous”, dan

“Secondly the prosecution must prove that when creating such a situation the appellant was at fault”.

b

Oleh itu amatlah perlu bagi sesuatu kes seperti disini, dimana pihak pendakwa bergantung dengan berat kepada keterangan seseorang saksi yang terlibat secara langsung dalam kemalangan itu, penilaian yang teliti patut diberikan kepada keterangan saksi itu. Disini PW2 telah memberi keterangan yang dikatakan oleh peguambela berseliput dengan percanggahan material setelah empat setengah tahun kejadian itu berlaku. Keterangan tersebut tidak disokong

c

oleh mana-mana keterangan bebas yang lain. Bahkan laporan polis juga tidak dibuat oleh PW2. Majistret yang arif dalam penghakimannya berpendapat “bahawa tiada sebab kenapa keterangan PW2 tidak boleh dipercayai memandangkan beliau adalah orang yang telah mengalami sendiri kejadian ngeri tersebut yang telah mengakibatkan kematian anaknya”. Pada pandangan saya, soalnya disini bukan tertumpu kepada sama ada keterangan PW 2 boleh dipercayai atau tidak akan tetapi kepada penilaian maximum terhadap keterangannya. Tambahan

d

pula dia merupakan saksi utama pendakwa dalam membuktikan elemen pertuduhan yang telah disebutkan diatas. Keperluan ini merupakan prinsip penentuan kes pendakwaan yang dijelaskan oleh Mahkamah Agung dalam kes *Khoo Hi Chiang v. PP* [1994] 2 CLJ 151. Bersabit dengan keterangan PW2 tersebut, saya tidak nampak bagaimana Majistret yang arif dalam kes ini dapat memberi penilaian maximum tersebut, memandangkan bahawa keterangan itu telah dirakamkan oleh Majistret pertama. Seperti yang telah disebutkan di awal penghakiman ini, walaupun dimaklumkan oleh peguambela dan pegawai pendakwa bahawa kes ini perlu dibicarakan semula dari awal (*de novo*) Mahkamah telah memerintah supaya kes ini disambung bicara dibawah s. 261 Kanun Acara Jenayah. (Perintah ini sebenarnya dibuat oleh Majistret yang lain daripada Majistret pertama dan kedua).

e

Section 261 Kanun Acara Jenayah berbunyi berikut:

f

Whenever any Magistrate after having heard and recorded the whole or any part of the evidence in an inquiry or a trial ceases to exercise jurisdiction therein and is succeeded by another Magistrate who has and who exercises such jurisdiction, the Magistrate so succeeding may act on the evidence so recorded by his predecessor, or partly recorded by his predecessor and partly recorded by himself, or he may re-summon the witnesses and recommence the inquiry or trials

g

Provided as follows:

(a) in any trial the accused may, when the second Magistrate commences his proceedings, demand that the witnesses or any of them be re-summoned and re-heard

(b) the High Court may, whether there be an appeal or not, set aside any conviction had or commitment made on evidence not wholly recorded by the Magistrate before whom the conviction was had or the commitment made, if such Court is of opinion that the accused

h

has been materially prejudiced thereby, and may order a new inquiry or trial.

Pada pandangan saya jelas daripada seksyen tersebut bahawa undang-undang telah menetapkan bukan sahaja kuasa dan budibicara Majistret untuk bertindak atas keterangan yang sedia ada tetapi secara tersirat menentukan juga keadaan dalam mana dia boleh bertindak. Perenggan (a) dan (b) kepada seksyen itu memperuntukkan cara-cara perlindungan (safeguards) apabila seseorang Majistret memutuskan untuk bertindak sedemikian. Malah perenggan (b) membenarkan Mahkamah Tinggi mengetepikan sesuatu sabitan jika ia

i

berpendapat bahawa tindakan Majistret dibawah seksyen ini boleh mendatangkan prejudis terhadap tertuduh.

a

Syarat-syarat tegas yang diperlukan bagi tindakan dibawah seksyen ini telah dipertimbangkan oleh Hashim Yeop A. Sani J. (pada masa itu) dalam kes *Public Prosecutor v. Kulasingam* [1974] 2 MLJ 26 dimana beliau berkata dimukasurat 27C:

The purpose of this section is to prevent a re-hearing in certain cases where a re-hearing will result in unnecessary hardship or injustice or unreasonable expenditure subject always to the guarantee as provided in proviso (a) that the accused may demand any witnesses to be re-summoned or re-heard.

b

Persoalan yang sama juga diulaskan oleh alahyarham Hashim J dalam kes rayuan *Teay Wah Chong v. Public Prosecutor* [1964] 30 MLJ 21 dimana Yang Arif berkata:

Unless it would cause hardship and great inconvenience to the accused person and witnesses I think it is much better for a President or a Magistrate to hear the case *ab initio* rather than take over the recording of evidence from the other President or Magistrate. For one thing the succeeding President or Magistrate cannot assess the value of the evidence recorded by hls predecessor *vis-a-vis* the credibility of the witness.

c

Saya bersetuju sepenuhnya dengan pandangan kedua-dua Yang Arif Hakim tersebut dimana pendekatan yang diambil terhadap s. 261 KAJ ialah dari sudut yang negatif. Ini bermakna bahawa budibicara yang hendak dilaksanakan dibawah sekeyen tersebut hendaklah dilaksanakan sebagai satu pengecualian. Dalam lain perkataan hanya dalam keadaan luar biasa sahaja patut digunakan budibicara untuk menyambung sesuatu perbicaraan yang telah dimulakan terdahulu oleh seorang Majistret yang lain tanpa mendengar semula saksi-saksi penting yang telah memberi keterangan. Pada pendapat saya keadaan luar biasa tersebut tidak boleh dihuraikan disini secara terperinci. Terpulanglah kepada seseorang Majistret untuk menentukan keperluan untuk sambung bicara atau membicara semula dari awal sesuatu kes itu, berlandaskan kepada fakta sekeliling kes tersebut dengan mengambil kira agar keputusan yang dibuat tidak mendatangkan prejudis terhadap tertuduh. Dalam melaksanakan budibicara ini, seseorang Majistret juga diingatkan kepada kewajipan yang diberi oleh mendiang Laville J dalam kes rayuan *Chong Kwee Hian v. Public Prosecutor* [1948] 14 MLJ 191 yang pada pendapat saya masih terpakai. Yang Arif Hakim tersebut menasihatkan:

*d**e**f*

Section 261, however, gives the Court in my opinion complete discretion in the matter and it is always very highly desirable that judgment should be given in any case by a Magistrate who has heard and recorded all the evidence himself and has seen and heard all the witnesses.

Kembali kepada kes dihadapan saya, keputusan Majistret kedua yang arif untuk menyambung perbicaraan tanpa mendengar semula keterangan saksi-saksi penting yang perlu dinilai, adalah tidak tepat berdasarkan prinsip-prinsip yang telah dihuraikan dalam keputusan kes-kes yang disebutkan diatas.

g

Apabila Majistret yang arif mengambil alih kes ini, hanya tiga orang saksi selesai memberi keterangan. PW1 ialah pegawai polis yang menerima laporan, seorang saksi formal. PW2 ialah saksi utama yang terlibat dalam kemalangan yang mengakibatkan kematian anaknya. PW3 ialah pegawai penyiasat, seorang saksi penting. Pada pendapat saya untuk merakam semula keterangan PW2, seorang pemastautin tempatan dan juga PW3 tidak menimbulkan apa-apa masalah. Malahan, bagi kes ini, oleh kerana keterangan PW2 merupakan tunjang kepada keputusan Majistret yang arif, maka keperluan bagi beliau mendengar semula keterangannya serta melihat dan menilai PW2 sendiri adalah sangat penting dan kegagalan berbuat demikian, pada pandangan saya telah mendatangkan prejudices kepada perayu. Tambahan pula PW2

*h**i*

a dan PW3 bukan hanya saksi-saksi formal yang mana keterangan mereka tidak perlu didengar dan dinilai oleh Majistret yang arif (sila lihat *Mohamed Idris Bin Haji Mohamed Said v R* [1949] 15 MLJ 31). Memandangkan bahawa terdapat beberapa kepincangan dalam keterangan PW2, dan kegagalan Majistret yang arif untuk mendengar semula keterangannya supaya dapat dia membuat penilaian secara peribadi, saya telah memutuskan bahawa perayu tidak seharusnya dipanggil untuk membela dirinya.

b Asas hujah peguambela yang kedua yang ingin saya sentuh disini ialah berkaitan dengan laporan post-mortem yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwa dan diterimamasuk oleh Mahkamah sebagai barang kes P6. Setelah mengkaji P6 saya dapati bahawa ia telah disediakan oleh Penguasa Perubatan, Hospital Daerah Teluk Intan iaitu Dr. Awtar Singh. Tertera diatas P6 tersebut ialah ayat 'True From The Records of Dr. Ahmad Fadzil'. Daripada ungkapan tersebut saya telah membuat andaian bahawa bedah siasat ke atas simati telah dilaksanakan oleh Dr. Ahmad Fadzil, dan Dr. Awtar Singh merupakan orang yang hanya menyediakan laporan tersebut berdasarkan rekod yang disimpan oleh Dr. Ahmad Fadzil. Di Mahkamah Majistret, pihak pendakwa telah mencuba, setelah kes pendakwaan ditutup, memanggil Dr. Awtar Singh dibawah s. 425 Kanun Acara Jenayah untuk memberi penjelasan terhadap P6. Permohonan tersebut telah dibantah oleh peguambela perayu. Setelah mendengar hujah kedua-dua pihak Majistret yang arif telah memutuskan untuk menolak permohonan pihak pendakwa.

c Saya bersetuju dengan keputusan tersebut berdasarkan keputusan Mohtar bin Abdullah J (pada masa itu) dalam kes *Public Prosecutor v. Lin Lian Chen* [1990] 2 CLJ 1020 dimana Yang Arif berkata di mukasurat 1023A:

It is not just and fair to allow the prosecution after it has closed its case to make emergency repairs to its defects in its case caused by its own lack of care in the conduct of its own case. In an adversary trial, the defence is entitled to the benefit of any doubt created in the prosecution case by the prosecution itself.

d Saya sedar bahawa Mahkamah Agung dalam kes *Public Prosecutor v. Phom Nam* [1988] 3 MLJ 415 menggalakkan budibicara dibawah s. 425 KAJ digunakan "when it appears essential to a just decision of a case" akan tetapi dalam kes *Phom Nam* tersebut persoalan yang berbangkit adalah terhadap keterangan seorang saksi yang menjadi "a mere formality to confirm the endorsements that the respondents had made on the reverse of exh. P25 and P26". Berbeza sekali dengan kedudukan dalam kes dihadapan saya.

e Kepincangan P6 seperti di hujah oleh Encik V.T. Singam adalah terhadap penentuan identiti simati. Tiada catitan disebut disitu bahawa simati telah dicamkan kepada pegawai perubatan yang menjalankan bedah siasat. Saya bersetuju dengan pendirian ini. Setelah meneliti keterangan saksi-saksi, terutamanya keterangan pegawai-pegawai penyiasat (dua orang bagi kes ini) saya perhatikan bahawa fakta penting ini juga tidak dikemukakan oleh pihak pendakwa melalui testimoni. Dan oleh kerana P6 bukan merupakan satu laporan yang telah disediakan sendiri oleh pegawai yang menjalankan bedah siasat, maka pada pendapat saya, amatlah penting bagi keterangan sekunder ini dijelaskan oleh pegawai yang menyediakannya, iaitu Dr. Awtar Singh. Kegagalan pihak pendakwa untuk memanggil saksi ini, malah tidak juga menawarkannya kepada perayu, telah, pada pandangan saya menimbulkan keraguan terhadap kes pendakwaan. Identiti si mati merupakan satu bahan penting bagi pertuduhan dibawah s. 34(A)(1) RTO. (sila lihat *Teay Wah Cheong v. Public Prosecutor*, diatas).

Atas sebab-sebab yang telah di huraikan diatas saya rayuan ini dan mengetepikan sabitan keatas perayu.

f

g

h

i
